

MARY HIGGINS CLARK

MET ALAFAIR BURKE

SCHONE SCHIJN

Het plaatje is
perfect, maar niet
alles is wat het
lijkt...

THRILL

Proloog

De zestig jaar oude Caroline Radcliffe liet bijna de stapel scho-
tels vallen die ze voorzichtig in de overvolle buffetkast aan het
zetten was toen ze uit de huiskamer gebrul hoorde komen.
Ogenblikkelijk voelde ze zich schuldig omdat ze de kinderen
even onbewaakt had achtergelaten. Ze had uit het raam staan
staren, blij over het feit dat ze nu, eind maart, meer tijd buiten
kon doorbrengen met de kinderen.

Toen ze op het gehuil af liep, huppelde de vier jaar oude Bob-
by voorbij terwijl er een opgewonden gegiechel uit zijn open
mond ontsnapte. In de woonkamer zat de twee jaar oude Min-
dy te krijsen, terwijl ze met haar blauwe ogen naar de omgeval-
len blokken die om haar benen heen lagen keek.

Het was voor Caroline niet moeilijk om te raden wat er aan
de hand was. Bobby was een lieve knul, maar hij bedacht graag
kleine manieren om zijn zusje te kwellen. Soms wilde ze hem
waarschuwen dat meisjes uiteindelijk manieren ontwikkelden
om die rekening te vereffenen, maar ze wist dat ze zich als een
typische broer en zus gedroegen en dat ze er uiteindelijk wel
uit zouden komen.

‘Het is goed, Mindy, schatje,’ zei ze troostend. ‘Ik zal je hel-
pen bij het opbouwen, zodat het weer precies wordt zoals het
was.’

Mindy begon alleen maar meer te pruilen en ze duwde een
paar blokken van zich af. ‘Wil niet meer!’ riep ze. Het volgende
geluid uit de keel van het meisje was een onmiskenbare smeek-
bede om haar mama.

Caroline zuchtte, boog zich voorover en tilde Mindy op. Ze omhelsde het meisje stevig tot de peuter stil werd en haar gejaagde ademhaling weer normaal werd.

‘Dat is beter,’ zei Caroline. ‘Zo ken ik Mindy weer.’

Mindy’s vader, dokter Martin Bell, had het heel duidelijk gemaakt dat hij niet meer wilde dat Caroline de kinderen ‘betuttelde’. Volgens hem was Mindy oppakken al ‘betuttelen’.

‘Het gaat simpelweg om belonen en straffen,’ zei hij graag. ‘Ik wil ze niet met honden vergelijken, maar... Zo leren alle dieren het. Ze wil dat je haar vasthoudt. Als je dat elke keer doet wanneer ze huilt, vloeien er dag en nacht tranen.’

Allereerst vergeleek Caroline kinderen niet graag met honden. En zelf wist ze ook iets over opvoeden. Haar eigen kroost was al volwassen en ze had geholpen bij de opvoeding van zes andere kinderen tijdens haar loopbaan als kinderjuf. De Bells waren haar vierde familie en volgens haar konden Bobby en Mindy wel wat extra aandacht gebruiken. Hun vader werkte voortdurend en had allerlei regeltjes voor iedereen in huis, inclusief de kindjes. En hun moeder... Tja, die had het duidelijk zwaar. Dat was de reden dat Caroline onderdeel was van een huishouden waar de moeder geen werk had.

‘Bobby.’ Ze hoorde zijn voetstappen de trap op gaan. ‘Bobby!’ riep ze. Ze wist inmiddels dat zij en de kinderen herrie mochten maken zolang dokter Bell niet thuis was. ‘Ik heb een hartig woordje met je te wisselen. En je weet heel goed waarom, jongeman!’

Ook al had Caroline een zwak voor de kindjes, ze was geen doetje.

Caroline zette Mindy neer om haar broer onderaan de trap te onderscheppen. Met elke stap liep Bobby langzamer, alsof hij het onvermijdelijke wilde uitstellen. Mindy’s blik verschoof

aarzelend tussen Caroline en Bobby, benieuwd wat er nu ging gebeuren.

‘Ophouden,’ zei Caroline streng tegen Bobby. Ze wees naar Mindy en zei: ‘Je weet wel beter.’

‘Sorry, Mindy,’ mompelde hij.

‘Ik weet niet of ik je goed kan verstaan,’ zei Caroline.

‘Sorry dat ik je blokken heb omgegooid.’

Caroline bleef afwachtend toekijken tot Bobby zijn zusje onwillig knuffelde. Mindy, nog steeds boos, wilde niets van zijn verontschuldigen weten. ‘Je bent gemeen, Bobby,’ jankte ze.

Het moment werd verstoord door het gerommel van een mechanische deur die onder hen openging. Van alle huizen waar Caroline gewerkt had, was dit waarschijnlijk het mooiste. Het was een koetshuis uit het einde van de negentiende eeuw. Wat ooit een paardenstal was geweest was gerenoveerd en van alle moderne gemakken voorzien, inclusief het ultieme teken van luxe in Manhattan: een privégarage op de begane grond.

Papa was thuis.

‘Misschien kunnen jullie beter de troep in de woonkamer opruimen voordat jullie vader het ziet.’

Pang! Pang! Pang!

Carolines gil maakte de kinderen bang, ze begonnen allebei te huilen.

‘Rotjes,’ zei ze kalm, ook al vertelde haar roffelende hart dat haar instinct het bij het juiste eind had gehad. Dat waren duidelijk de geluiden van schoten geweest. ‘Ga naar boven tot ik erachter ben wie dat lawaai maakt.’

Toen ze halverwege de trap waren, rende ze naar de voordeur en vervolgens het trapje af naar de oprit. De binnenverlichting in dokter Bells BMW was aan en de deur aan de bestuurderskant stond halfopen. Dokter Bell hing over het stuur.

Caroline bleef lopen tot ze bij het open portier stond. Al dat bloed. Ze zag genoeg om te weten dat dokter Bell het niet zou redden.

Doodsbang rende ze naar binnen en belde 112. Op de een of andere manier wist ze de telefonist het adres te vertellen. Pas toen ze de telefoon ophing, dacht ze aan Kendra, die in haar gebruikelijke versufte staat bovenzat.

Lieve hemel, wie gaat het de kinderen vertellen?

1

Vijf jaar later werkte Caroline nog steeds in hetzelfde koetshuis, maar verder was er bijna niets hetzelfde gebleven. Mindy en Bobby waren niet langer haar kindjes, maar waren bijna klaar met groep drie en groep vijf. Ze huilden bijna niet meer, zelfs niet als het over hun vader ging.

En mevrouw Bell – of Kendra, zoals Caroline haar tegenwoordig vaak noemde – was een compleet andere vrouw geworden. Ze sliep niet langer de hele dag, ze was een goede moeder en ze had een baan, wat de reden was dat Caroline twee keer per week de kinderen moest ophalen bij hun grootouders op de Upper East Side. Er was niemand die blij werd van deze taak. Vergeleken met dokter Bells ouders was hun zoon een flierefluiter.

Caroline had het appartement verlaten en was al bijna bij de lift toen ze de grootmoeder van de kinderen hoorde roepen. Ze draaide zich om en zag beide grootouders naast elkaar bij hun deur staan. Dokter Bell was dun, bijna te mager. Zijn piekerige haar was zijwaarts over zijn schedel gekamd. Als het voormalig hoofd van vasculaire chirurgie bij het prestigieuze Mount Sinai Medical Center was hij het gewend om zijn zin te krijgen. Hij was al negen jaar gepensioneerd, maar de frons die hij elke dag mee naar het ziekenhuis had genomen was niet verdwenen.

Cynthia Bell, al over de tachtig, bezat nog maar weinig van haar vroegere schoonheid. Door haar lange uren in de zon was haar huid gerimpeld en droog. Haar mondhoeken trokken naar beneden, waardoor ze de indruk wekte dat ze altijd pruilde.

‘Ja?’ vroeg Caroline.

‘Heeft Kendra überhaupt geprobeerd om die televisieproducent geïnteresseerd te krijgen in Martins zaak?’ vroeg dokter Bell.

Caroline glimlachte beleefd. ‘Het is niet aan mij om te zeggen met wie mevrouw Bell allemaal praat...’

‘Ze heet Kendra,’ zei hij streng. ‘Mijn echtgenote is de enige mevrouw Bell. Die vrouw is niet langer getrouwd met mijn zoon sinds hij is neergeschoten op zijn oprit.’

Caroline dwong zichzelf om vriendelijk te blijven kijken. O, ze herinnerde zich het drama nog goed dat zich een half jaar geleden in de woonkamer had afgespeeld dankzij die televisieproducer. Robert en Cynthia hadden gevraagd of ze mee naar het huis mochten komen na Mindy’s dansvoorstelling. Ze hadden Kendra over *Verdacht* verteld, een tv-serie waarin onopgeloste zaken werden onderzocht. Zonder het aan Kendra te vragen hadden ze een brief naar de studio gestuurd waarin ze vroegen of Martins onopgeloste moord onderzocht kon worden.

Cynthia, de enige echte mevrouw Bell, kwam tussen beiden. ‘Kendra zei dat de producent, een vrouw genaamd Laurie Moran, de zaak niet wilde aannemen.’

Caroline knikte. ‘Dat is precies wat er gebeurd is. Kendra vond het minstens net zo erg als u. Goed, ik moet uw kleinkinderen thuisbrengen voordat mijn dienst eindigt,’ zei ze, ook al lette ze eigenlijk nooit op de tijd.

Terwijl de lift van het penthouse van de Bells naar de foyer afdaalde, had ze het gevoel dat het koppel dit niet zou laten gaan. Ze zou de naam Laurie Moran vast nog vaker horen.

2

Laurie deed nog een rondje ‘omhoog... en omlaag... en omhoog... en omlaag’ mee op de maat van oorverdovende technomuziek in een zaal die verlicht was als een disco in de jaren zeventig. De man voor haar riep nogmaals enthousiast ‘woehoe!’ en Laurie wist zeker dat dat niets aan je gezondheid bijdroeg.

Rechts van haar grijnsde haar vriendin Charlotte ondeugend terwijl ze haar voorhoofd afveegde met een kleine handdoek. Zij was degene die de spinles van die ochtend had voorgesteld. Haar stem kwam niet boven de muziek uit, maar Laurie kon het van haar lippen lezen: ‘Je vindt het geweldig!’ Aan haar andere kant zat Linda Webster-Cennerazzo, die net zo uitgeput leek als zij.

Laurie vond het zeker niet geweldig. Ze voelde opluchting toen de muziek overging op een nummer dat ze kende, maar toen verpestte de perfect gebruikte en afgetrainde leraar het door te roepen: ‘Draai maar aan die knoppen, mensen! Tijd voor de volgende heuvel!’

Laurie reikte naar het frame van haar stilstaande fiets zoals haar werd opgedragen, maar draaide de knop stiekem twee keer snel naar links in plaats van naar rechts. Het laatste wat ze nodig had was meer weerstand, zeker als je de psychologische soort meetelde.

Toen de marteling eindelijk voorbij was, liep ze met de rest van de hijgende sporters mee naar buiten en volgde ze Charlotte en Linda naar de kleedkamer. Het leek hier op geen enkele

sportschool waar Laurie ooit was geweest: er waren in eucalyptus gedrenkte handdoeken en pluizige badjassen, en er stroomde een waterval naast de sauna's.

Lauries schoonheidsritueel duurde minder dan tien minuten vanwege haar haar dat tot haar schouder reikte, haar twee-in-een-shampoo, een dunne laag getinte gezichtscreme en wat mascara. Ze zat op een ligstoel van cederhout terwijl Charlotte haar eigen ritueel afrondde.

'Ik kan niet geloven dat je jezelf deze kwelling vier keer per week aandoet,' zei Laurie.

'Ik ook niet,' zei Linda.

'En ik crosstrain op de andere drie dagen, vergeet dat niet,' zei Charlotte.

'Niet zo opscheppen,' zei Linda, een bijtende ondertoon in haar stem.

'Luister, ik heb besloten om op deze manier te sporten omdat ik op mijn werk vooral in mijn stoel zit en uit eten ga met klanten. Jullie rennen in jullie dagelijkse leven al genoeg in rond.

'Dat is zo,' zei Linda terwijl ze naar de douche liep.

Laurie wist ook dat het praktisch Charlottes functieomschrijving was om perfect in vorm te zijn. Ze was de directeur van het filiaal in New York van haar familiebedrijf, Ladyform, een van de populairste fabrikanten van hoogwaardige sportkleding voor vrouwen. 'Als ik hier weer terugkom, ga ik in dat bubbelbad naast de waterval zitten en laat ik het joelen aan jou over.'

'Dat moet je zelf weten, Laurie. Ik vind je perfect zoals je bent. Maar jij zei dat je af wilde vallen voor je grote huwelijk.'

'Het wordt geen groot huwelijk,' protesteerde ze. 'En ik weet niet wat me bezielde. Die huwelijktijdschriften vergiftigen een vrouwenbrein: jurken van dure ontwerpers, duizenden bloemen, al die tule! Het is te veel. Ik ben weer bij zinnen gekomen.'

Toen ze aan haar aanstaande bruiloft met Alex dacht, werd ze overspoeld door een golf van vreugde. Ze probeerde haar stem in bedwang te houden terwijl ze zich concentreerde op wat ze aan Charlotte aan het vertellen was. ‘Zodra Timmy’s schooljaar afgelopen is, houden we een kleine bruiloft en gaan we op vakantie als familie.’

Charlotte schudde afkeurend haar hoofd terwijl ze een tube haargel in haar zwartleren Prada-rugtas stak. ‘Laurie, geloof me. Vergeet die familievakantie. Jij en Alex gaan op huwelijksreis. Dat moeten jullie met zijn tweeën doen. Proosten met champagne. En Leo past graag op Timmy wanneer jullie weg zijn.’

Laurie zag dat een vrouw bij een kluisje in de volgende rij hen afluisterde en begon zachter te praten. ‘Charlotte, ik heb mijn grote bruiloft al gehad toen Greg en ik gingen trouwen. Ik wil dit keer een kleine bruiloft. Wat belangrijk is dat Alex en ik eindelijk bij elkaar zijn. Voor altijd.’

Laurie ontmoette strafrechtadvocaat Alex Buckley toen ze hem als presentator voor haar televisieserie *Verdacht* had gerekruteerd. Hij werd haar vertrouweling op het werk, iets wat later buiten het kantoor uitgroeide tot meer. Maar toen hij ontslag nam bij het programma om weer fulltime aan het werk te gaan voor zijn advocatenkantoor, wist Laurie niet meer hoe ze Alex in haar leven kon passen. Greg was haar grote liefde geweest en nadat ze hem was verloren, was ze alleen verdergegaan en had ze de eisen van haar carrière gecombineerd met haar alleenstaande moederschap. Ze dacht dat ze gelukkig was, totdat Alex eindelijk duidelijk had gemaakt dat hij meer wilde van Laurie dan hij dacht dat ze kon geven.

Na een afkoelperiode van drie maanden besefte ze dat ze ongelukkig en ellendig was zonder Alex. Ze had hem gebeld

om hem uit eten te vragen. Zodra ze had opgehangen, wist ze dat ze de juiste beslissing had gemaakt. Ze waren nu al twee maanden verloofd. Ze was al gewend geraakt aan de platina-ring met een diamant die Alex had gekozen.

Ze kon zich eerlijk gezegd niet herinneren of ze Alex wel had gevraagd wat hij wilde.

Ze probeerde zichzelf voor te stellen dat ze naar het altaar liep in een prachtige witte bruidsjurk, maar het enige wat ze kon zien was Greg die aan het einde van het gangpad op haar wachtte. Wanneer ze zich voorstelde dat ze het jawoord zei tegen Alex, stelde ze hen ergens buiten voor, omringd door bloemen, of zelfs op blote voeten op het strand. Ze wilde dat het bijzonder was. En anders dan de vorige keer. Maar ja, dat was wat zij wilde.

Ze was al bijna bij de deur van haar kantoor toen ze besepte dat haar assistent, Grace Garcia, haar aandacht probeerde te trekken. ‘Contact! Laurie? Hoor je me?’

Ze knipperde met haar ogen en keerde terug naar de werkelijkheid. ‘Sorry, volgens mij ben ik nog duizelig van de spinles waar Charlotte me mee naartoe heeft gesleept.’

Grace keek haar aan met haar perfect zwart omlijnde, grote, donkere ogen. Haar lange, zwarte haar was samengebonden in een strakke *I Dream of Jeannie*-knot en ze droeg een flatteuze wikkeljurk en kniehoge laarzen – de hakken waren maar zeven centimeter hoog, wat voor Grace praktisch gezien platte zolen waren.

‘Die spinverslaafden zijn net een cult,’ waarschuwde Grace haar laatdunkend. ‘Al dat geschreeuw en geroep. En gekke mensen die zich kleden alsof ze aan de Tour de France meedoen. Meid, je zit in een sportschool op Fifth Avenue.’

‘Het was ook zeker niets voor mij. Zei je iets toen ik in dromenland was?’

‘O ja. Er zaten bezoekers op je te wachten bij de receptie toen ik vanochtend binnenkwam. De beveiliging zei dat ze er al voor achten waren en ze zijn onvermurwbaar: ze wilden wachten tot jij er was.’

Laurie was dankbaar voor het succes van haar programma, maar ze kon een paar van de bijkomstige extraatjes wel missen, zoals fans die ‘even in de studio langs wilden komen’ voor selfies en een handtekening.

‘Weet je zeker dat ze hier niet voor Ryan zijn?’ Hoe populair Alex ook was bij de kijkers, blijktbaar werd de huidige presentator, Ryan Nichols, door de jongere generatie als een lekker ding gezien.

‘Ze zijn hier om jou te zien. Herinner je je de Martin Bell-zaak nog?’

‘Natuurlijk.’ Een paar maanden eerder had Laurie gedacht dat de zaak perfect was voor *Verdacht*: een beroemde arts die op zijn oprit werd neergeschoten terwijl zijn vrouw en kinderen een paar meter verderop in zijn huis zaten.

‘Zijn ouders zitten in vergaderkamer B. Ze zeggen dat zijn vrouw de moordenaar is en willen dat jij dat bewijst.’